NYHETSBREV
PÅSKEN 2021
www.kirken.no/sthans/

Folkekirken på St. Hanshaugen

ST. HANSHAUGEN SOKN, GAMLE AKER & LOVISENBERG KIRKER

STRATEGIPLAN I BOKS!

St. Hanshaugen sokn ble etablert som eget sokn ved inngangen til 2020. Våren 2020 ble verden rammet av korona-pandemien. Kirke, kulturliv og samfunn for øvrig, ble på ulikt vis stengt ned. Gjennom 2020 og inn i 2021 har stab og råd arbeidet med strategi for det nye soknet. – Høsten 2020 ble ny soknepresten tilsatt, mot nyttår ble ny medarbeider mot barne- og ungdomsfeltet i Lovisenberg-området tilsatt, våren 2021 ble ny daglig leder tilsatt (se presentasjon annet sted i nyhetsbrevet).

I strategidokumentet står det:
«Vår lokale folkekirke består av alle døpte medlemmer i Den norske kirke i St. Hanshaugen sokn. Lønnede og ulønnede medarbeidere står sammen om den daglige virksomheten i soknet. Noen er vigslet til kirkelig tjeneste, andre ikke. Her følges mennesker gjennom livet, i glede og sorg fra vugge til grav – fra dåp til begravelse. Som folkekirke i Den norske kirke tilhører soknet en større kirkelig sammenheng. Med dette visjons- og strategidokumentet ønsker soknet å gi svar på hva folkekirken på vårt sted her på St. Hanshaugen har som mål og visjoner.»

Dokumentet inneholder to deler. Selve strategien (1), som har helligstedet som sentrum og fire strategiske prioriteringer, med klare satsningsområder, delmål og konkrete tiltak, handlingsplaner. – Strategien er både styringsredskap for lønnede og ulønnede medarbeidere i soknet og samtidig en orientering for den interesserte. Så inneholder strategidokumentet også et (2) bakgrunnsdokument, som ligger til grunn for strategien. – Du kan

INNHOLDSFORTEGNELSE

I dette nyhetsbrevet for soknet gleder vi oss over å kunne fortelle om:

- Strategiplan i boks!
- Vi bringer hilsen fra biskopen
- Det nye soknet – vi viser det på kartet
- Noe å lese på i påsken?
- 100-årsjubilanten Ingrid Kvaløy
- Fokus på Hans Nielsen Hauge
- Nytt om rehebiliteringsarbeider og menighetsrådets arbeid
- Ny daglig leder i soknet

lese mer om dette bak i nyhetsbladet om menigehtsrådets arbeid.

Videre står det i strategidokumentet: «Helligstedene i soknet, Gamle Aker og Lovisenberg kirker, skal gi rom og plass til alle som søker dit. Folkekirken på St. Hanshaugen skal være åpen for fornyelse. Samtidig skal den gi tilhørighet og fellesskap, og arbeide for å utforske rikdommen i kirkens historiske arv. Kirken skal være preget både av åpenhet og egenart. Eierskap, engasjement, involvering og deltakelse er viktig i folkekirkens liv. – Dette visjons- og strategidokumentet gir retning til hvordan vi skal oppnå dette.»

Vi håper også at strategien og den visjon den uttrykker skaper lyst til å delta! – Alle som vil bidra, i stort eller smått, til å gjøre den virkelig er velkomne! Fra å være med å arrangere «åpen kirke», til å være med i barne- og ungdomsarbeid, delta i kor, være med å fylle ulike oppgaver i gudstjenestene eller besøke eldre. Våre kirker og menighetshus er steder for kulturelle opplevelser og aktiviteter.

Ønsker du å bidra?
Vi trenger deg!

EN ANNERLEDES PÅSKE

Pandemien er utfordrende for oss alle! Vi savner fellesskapet i kirken med salmesang, sakramentsfeiring, forkynnelse, bønn. Det er et stort savn! Men du skal samtidig vite at Lovisenberg kirke er åpen første søndag i måneden 12-14, Gamle Aker er åpen hver søndag 12-15, prest og organist er tilstede. I tillegg har frivilllige Gamle Aker åpen torsdager 16-18. Merk at det er egne åpningstider i påsken, se mer info her i nyhetsbrevet! – Så snart myndighetene tillater vil vi igjen feire gudstjeneste i våre kirker, men inntil så skjer må vi være tålmodige.

Men nettopp nå, hver på vårt sted, skal vi minne hverandre om det håp og den glede påsken rommer. Et håp og en glede som bærer gjennom harde så vel som i gode tider, som gjør så vi kan reise oss og leve med håp til dagen og morgendagen – når dagene blir altfor korte, men også når dagene blir altfor lange, at vår fremtid er i Guds hender. La salmestrofen fra en av våre fremste salmediktere, Svein Ellingsen, minne deg om vår glede og vårt håp:

Døden må vike for Gudsrikets krefter
Livet er gjemt i et jorddekket frø.
Se, i oppstandelsens tegn skal vi leve!
Se, i oppstandelsens lys skal vi dø!

God påske!

Roger Jensen, sokneprest

Lovisenberg kirke

Solen på himmelen lukket sitt øye

Solen på himmelen lukket sitt øye
den dag da solen på korset gikk ned.
Da stod naturen i dobbelt døds møye,
dobbelt formørkelse var der da skjedd.
Men på vår påskedag så man opprunnet
begge de soler som syntes forsvunnnet.
Halleluja, halleluja!

Efter fornedrelse skal vi opphøyes,
solen skal skinne når regnet er endt,
heder og ære deg, Kristus, tilføyes,
for ved oppstandelsen ble det fullt kjent
at du Den Høyestes sønn monne være,
som over døden vant seier med ære.
Halleluja, halleluja!

Tiden vil Herren ei lenge forhale,
tredje dag alt du av graven oppstår.
Hva er om tre dagers gravtid å tale,
hva kan de regnes mot evighets år?
Gladelig vil vi med Herren fornedres,
at vi med Herren og evig kan hedres.
Halleluja, halleluja!

Aldri er kornet i jorden så lenge
at vi ei spirende oppvekst får se.
Blomster ved sommer skal lokkes av enge,
de som lå dekket av vinter og sne.
Så skal òg blomstre de visnede lemmer,
som vi i støvet med tårer vi gjemmer.
Halleluja, halleluja!

Fisken skjøt Jonas av buken på stranden,
så skal òg jorden de døde te frem.
Er du, min Frelser, av graven oppstanden,
skal jeg oppreises og følge deg hjem!
Hvor der er rot, skal der òg vokse grener,
frukter og salighet du oss forlener!
Halleluja, halleluja!

T: Petter Dass omkr 1700. NOS 191.
Til venstre: T. Moseids glassmaleri fra 1955, fremme i Gamle Aker kirke.

BISKOPENS PÅSKEHILSEN

«Da gikk de ut og flyktet bort fra graven, skjelvende og ute av seg. De sa ikke et ord til noen, for de var redde.»

Sånn sluttar opphavleg - faktisk - det eldste evangeliet. Markus. Evangelium som betyr den gode, glade bodskapen, endar opp tre redde kvinner, skjelvande og ute av seg.

Dette er kanskje følelsar nokon kjenner seg igjen i? Til vanleg, men kanskje særleg denne merkelege påska kor vi ennå lever med pandemiens restriksjonar. Mange av oss kjenner på vedvarande bekymring og uro.

Vi er redde for korleis det skal gå med oss og dei vi er glade i, og vi redde for alle i heile verda. Eg er urolig for korleis det vil bli framover. Eg er djupt bekymra for den mentale helsa vår, for borna og ungdomen og mange vaksne som av ulike grunnar slit. Redde er vi, mange av oss over heile jorda.

Det heile står og vippar, mørkret kjempar med lyset, rundt oss og i oss.

Det skjer noko ved ei grav første påskedagsmorgonen. Kvinnene kom til grava med olje til å salve ein død kropp.

I staden finn dei ein stein rulla til sides: «Han er stått opp, han er ikke her. Se, der er stedet hvor de la ham!»

Dei kom for å pleie og nett dei, dei omsorgsarbeidarane som vanlegvis har blitt tatt for gitt, for mange av oss har valt andre, meir spennande og pengeinnbringande yrker, dei går frå dødens rom og blir oppstandelses-vitner, håpsbærarar.

– For dei må ha fortalt det vidare. Sjølv om dei skalv og var reint frå seg. Ryktet har i alle fall nådd hit. Jesus er ikkje blant dei døde. Jesus høyrer ikkje til i fortida.

Påskeengelen ber kvinnene om å ikkje gråte ved grava, for Jesus er ikkje der! Han eg gått føre dei. No kjem han i mot oss frå framtida. For HÅP, håp, det er eit ord som dirrar av framtid!

Det evangeliet denne påska fortel, er at det ut frå det djupaste mørkret , - ut av sårbarheita - kan vekse noko nytt og annleis, noko som gir håp og livsmot og er eit teikn på at det skal gå bra, med oss og med verda.

La oss gå Jesus til møtes, ta opp kampen, mot vår eigen og andres motlausheit, og mot alt det som trugar livet.

Deg være ære,
Herre over dødens makt! Evig skal døden være Kristus underlagt.

Biskop Kari Veiteberg,
påsken 2021.

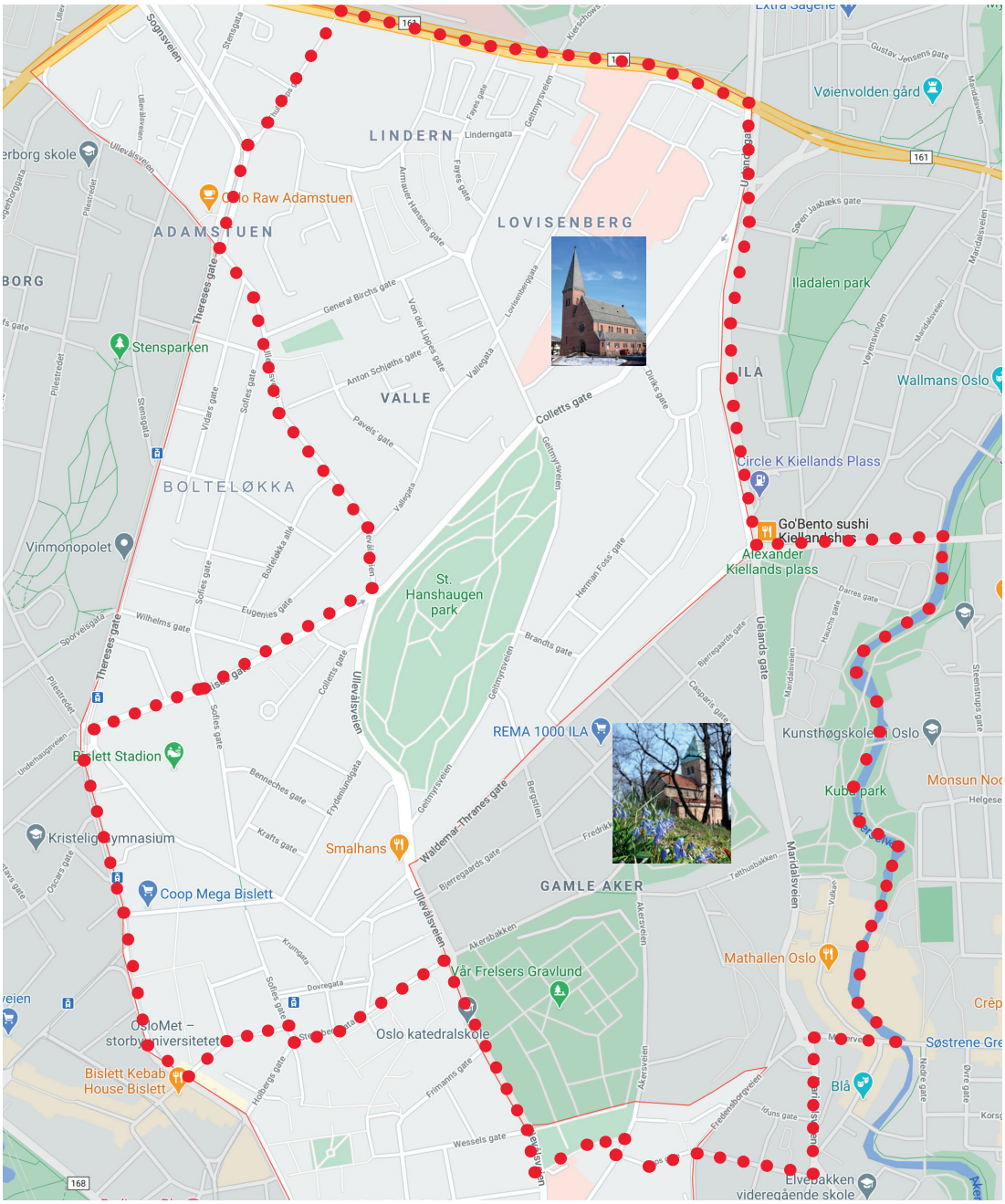

DET NYE SOKNET

Flere vil gjerne vite mer om det nye soknet «St. Hanshaugen sokn». Her har vi gleden av å presentere et kart som viser soknets grenser.

Noen tall: Soknet har ca 24 000 innbyggere, hvorav 11 000 er medlemmer av Den norske kirke. St. Hanshaugen menighet hører til bydel St. Hanshaugen, der det bor 40 000 mennesker.

Andelen én-personhusholdninger i bydelen St. Hanshaugen er på 57%, mens den i hele Oslo by er på 49%. Andelen husholdninger med barn er på 15%. Tallene viser et meget stort antall barn i barnehagealder, antallet barn faller når barna når skolealder. Andelen unge voksne, 20-40 år, er meget stort. Andelen eldre er relativ lav.

NOE Å LESE PÅ I PÅSKEN?

(Eller kanskje etter påske når bokhandlene åpner igjen. For øvrig kan man bestille på nettet.)

Påskelektyre forbindes ofte med kriminallitteratur, gjerne konsumert i solveggen med appelsiner og kvikklunsj. Og ikke noe galt med det. Men noen ganger kan det være givende å fordype seg i noe som gir litt mer rom for refleksjon og ettertanke. Da er det en glede å anbefale denne lille boka fra Verbum forlag: Åste Dokka: *Leve vanskeligere. En elendighetsteologi.*

Som en som stadig gremmer seg over sin egen tilkortkommenhet, må jeg innrømme at det var tittelen på denne boka som i første omgang tiltalte meg og gjorde meg nysgjerrig. Er ikke livet vanskelig nok som det er? Hva er en elendighetsteologi og hva skal vi med den?

Boka starter med å ta opp hvordan vi stadig kommer til kort og mislykkes i våre forsøk på å nå det fullkomne, både i vårt trosliv og i vår hverdag. Uansett hvor hardt vi strever, får vi det liksom ikke helt til. Vi setter oss stadig nye mål og tenker at hvis vi bare skjerper oss, så skal vi får det til. Og om vi skulle lykkes i korte glimt, så blir vi ikke noe mer tilfredse av den grunn.

Og her er det at kristendommen ikke kommer oss til hjelp. Jesus er ingen "quick fix", ingen garanti for at livet skal bli enklere og vi bedre mennesker. Livet er og blir vanskelig fordi det er sånn det er, uansett hva vi bekjenner oss til. Synden beskrives som en avgrunn gjennom hele tilværelsen, et brudd på relasjonen til Gud og til vår neste, som gjør at livet alltid inneholder konflikter, svik, skam og smerte. Dette er noe vi trenger å erkjenne og forsone oss med. Kirken må våge å snakke om synd, fordi det er frigjørende å snakke sant. *"Jeg tror vi trenger en teologi om vår trivielle elendighet – en elendighetsteologi- for å redde oss fra vår egen selvforakt og våre egne skakke idealer."*

Gjennom eksempler fra både fra egen livserfaring og trender i tida, viser forfatteren oss hvordan vi påvirkes av falske idealer som spiller på våre behov for mening og mestring. Og hun tar et oppgjør med herlighetsteologien og andre tankesett som gjør Gud til et middel for å oppnå det vi ønsker.

Hun refererer til Luther og til hans erkjennelse av at vi aldri klarer å frelse oss selv gjennom et liv uten synd. Men den gode nyheten er at det trenger vi heller ikke. Frelsen er en gave fra Gud, ikke noe vi kan kjempe for å oppnå. Denne erkjennelsen setter oss fri til å tjene vår neste.

I et eget avsnitt beskriver hun Jesus som det lyset som setter oss i stand til å se tingene rundt oss i et nytt perspektiv. Det gjør oss i stand til å se skaperverkets kompleksitet i en surrende flue, en hjelpende hånd fra en fremmed som Guds godhet gitt gjennom andre, Amnestys kamp mot dødsstraff som et gudsrikestegn. Virkeligheten er den samme, men *perspektivet* er et annet.

Med henvisning til Romerbrevet fremhever hun at kristendommen er en *forsoningsreligion*. Men betyr det at vi bare skal sette oss i godstolen og la oss forsones? Tvert imot utfordres vi til å se oss selv og vårt eget liv i et større bilde. Hun peker på *kallet*, at verden og vår neste trenger oss. Noen har fulgt store og dristige kall, for oss andre dreier det seg kanskje mer om å se behovene rundt oss i det livet vi lever her og nå. «*Forsones vi med Gud, med livet og strevet, så frigjøres vi til tjeneste, bort fra innkrøkthet og ut mot vår neste.*»

Det betyr ikke at livet blir enklere, tvert imot, men det gir mening og håp.

Kirsten T. Nilsen,
leder av menighetsrådet og
medredaktør av Nyhetsbrevet

Vi holder våre kirker åpne i påsken, med prest og organist tilstede

– Lovisenberg kirke –
Palmesøndag: 12.00-14.00
Påskedag: 11.00-14.00

– Gamle Aker kirke –
Palmesøndag: 12.00-15.00
Skjærtorsdag: 13.00-18.00
Langfredag: 13.00-16.00
Påskeaften: 13.00-17.00
Påskedag: 11.00-15.00

INGRID KVALØY 100 ÅR – EN RAUS OG SOSIAL DIAKONISSE!

Vi har sett henne i strøket og i menigheten i mange år: en flott, høyreist kvinne med et varmt smil og en hjelpende hånd. Denne hånden har hjulpet mange opp igjennom livet, men hun har også de siste årene blitt flink til å ta imot en hjelpende hånd på vei til kirken når det har vært glatt vintervær ute. På kirkekaffen etterpå en klar og vennlig stemme, forsonende. Aldri noen konflikt rundt Ingrid. Myndig? Ja, litt myndig. Kanskje skulle hun ha vært diplomat, ansatt i en norsk ambassade i Midt-Østen eller der omkring? Og en rungende latter! Kanskje er det slik diakonissene er: utadvendte, hjelpende, tydelige. Et våkent blikk for andres behov.

Vi treffer henne hjemme i hennes lyse og smakfulle leilighet i Omsorg pluss som ligger i Lovisenberggaten 5, i toppetasjen med fantastisk utsikt til Oslofjorden og Asker-landet i vest og til Holmenkollen og Grefsen i nord-øst. Hit flyttet hun da Omsorg pluss var ferdig bygget for ikke mange år siden.

Nå har hun fylt 100 år. Hun må komme fra en sterk slekt. Hun har en litt yngre bror i live og en søster som døde for få år siden. Her er det Østfold-røtter av det solide slaget!

Men navnet ditt, det er ikke noe typisk Østfold-navn?

Neida, det har jeg fra mannen min, Anders Kvaløy fra Leka i Nord-Trøndelag. Han døde i 1970, så jeg har vært enke i vel 46 år nå, nesten halvparten av livet. Hjelmark er pikenavnet mitt, det smaker nok mer av Østfold. Født i Sarpsborg. Far var politibetjent, og mor hjemmeværende

som var «normen» på den tiden.

Veien til å bli diakonisse? Gikk det an å være diakonisse og være gift?

Nei, og derfor har jeg vært diakonisse i to omganger. Første gang frem til jeg giftet meg med Anders i 1960. Han var 18 år eldre enn meg, enkemann, og hadde 2 barn. Og da vi selv fikk barn i 1962, Olav, så hadde han 2 halvsøsken. Mannen min døde i 1970, og da fikk jeg tilbake diakonissekorset og var igjen medlem av gruppen. Jeg legger ikke skjul på at jeg hele tiden har arbeidet for at også gifte kvinner kunne være diakonisser. Jeg drøftet dette mye med lederen for diakonissene på Lovisenberg, Johanne Lyngø. Jeg tror egentlig at hun var enig med meg i dette!

Men hva gjorde at du i det hele tatt ble diakonisse?

Det bare ble slik. Mens jeg gikk på Middelskolen i Sarpsborg, deltok jeg også i ungdomsarbeidet i Betania hvor jeg møtte flere som var diakonisser. Jeg bestemte meg for å bli det samme selv. Utdanningen varte i 2 år pluss 1 år i praksis. Dette praksisåret tilbragte jeg i Kristiansand, på sykehuset der. Der traff jeg Johanne Lyngø for første gang. Dette var under krigen. På avdelingen kom det inn torturerte, norske krigsfanger som satt på det beryktede «Arkivet». Flere av dem ventet på dødsdom. Jeg leste Einrems misjonsberetninger fra Madagaskar for fangene. De var nok ikke like godt kjent med denne typen litteratur. Her satt også en unggutt, Ivar på 18 år, dødsdømt. Det synes jeg var så forferdelig. Ivar var medlem av Laudalgjengen hvor alle så nær som Ivar, var skutt på Trandum i 1944. På sykehuset fikk jeg kontakt med Ivars mor som var dypt fortvilet. Hun gikk til Marie Hamsun, tryglet og bad om benådning for gutten sin og henviste til hans unge alder. Marie Hamsun lovet å snakke med Terboven, og på den måten slapp Ivar dødsstraffen. Ivar ble senere sendt til Akershus festning, men selv visste han ingen ting om at han kanskje ville bli benådet. Dagfinn Hauge har også omtalt dette i sin bok «Slik dør menn». Jeg fikk besøk av Ivar høsten 1945 etter at jeg hadde flyttet til Oslo og begynt på kirurgisk avdeling, Lovisenberg sykehus. Han kom for å takke for forbønn og oppmuntring. Det var gripende. Han dro senere til USA.

I Oslo engasjerte jeg med i Nadheim-bevegelsen som sprang ut fra Oslo indremisjon. Sammen med Laura Nadheim drev vi gateprosjektet i Oslo. Den 28. mai i 1948 ble jeg innviet som diakonisse. Underveis hadde jeg også fått med meg et kurs i sosialt arbeid i regi av Norske Kvinners Nasjonalråds sosiale kurser. Det førte meg til min neste jobb som var sosialkurator på Radiumhospitalet. Minst mulig skrivebordsarbeid – mest mulig pasientrettet arbeid! Her ble jeg i nærmere 10 år. En veldig fin tid, ikke minst takket

være direktøren der, Reidar Eker.
Jeg var altså tent på sosialt arbeid.
Det gjorde at jeg ble bedt om å reise til Trogstad spesialskole på Skreia, som styrer. Og det var her jeg traff Anders, han som skulle bli mannen min. Han var skolestyrer på Framhaldsskolen i bygda. Som sagt, vi giftet oss og fikk Olav. I 1965 flyttet vi til Hauge i Østfold. Bygget etter hvert eget hus på Grålum. Og jeg arbeidet ved Kirkens Familierådgivningskontor i Sarpsborg. Etter at Anders døde i 1970, ble jeg boende helt frem til 1991. Da var jeg 70 år og flyttet inn i det nybygde huset i Lovisenberggaten 4, dvs. der hvor det gamle menighetshuset for Lovisenberg hadde ligget og der det nye lokalet og alle de nye, flotte leilighetene nå lå. Her har jeg deltatt i menighetens arbeid samt som frivillig på Diakonissehuset. Jeg hadde nok ventet at menigheten skulle drive mer aktivt med diakonalt arbeid, men opplevde like etter at jeg flyttet dit, at Diakonatet ble nedlagt. Da var det en del enda eldre kvinner som ikke lenger hadde krefter til å holde på med denne typen arbeid. Men heldigvis kom i stedet Kirkens bymisjons eldresenter, det som i dag heter St. Hanshaugen seniorsenter. Så på mange måter ble diakonatets arbeid videreført på en god måte! De siste 30 år siden har jeg også hatt en flyktningfamilie fra Kongo knyttet til meg. Jeg har opplevet å få være «bestemor» til hele 5 barn med en litt annen hudfarge enn mine egne barnebarn. Ja, jeg har 3 barnebarn selv, også, takket være Olav og hans kone.

Hva skiller et diakonissehus fra en vanlig sykepleierhøyskole?

– Det er den åndelige diakonale arven vi fikk innpodet oss. Forstander Sigurdsen sa «sjelen i barmhjertigheten er barmh*jertighet mot sjelen*». – Ved siden av god sykepleie måtte vi ikke glemme pasientenes åndelige behov. Selv synes jeg at dette var det fineste jeg fikk med meg fra Diakonissehuset, det har vært en hjelp og en påminnelse for meg hele livet. Det er også en arv vi har fått med og som har vært til velsignelse både for oss selv – og jeg må tro – også for mange pasienter.

Vi snakker litt mer om troslivet. Hva har vært det helt grunnleggende?

– Tro og tillit! Ingen kan ta det fra meg. Og det helt grunnleggende er dåpen og nattverden. Jeg er veldig opptatt av beretningen om Emmaus-vandrerne. De opplevde Jesus som en medvandrer. Det er også min tro. Jeg er veldig glad i Lovisenberg kirke. Der finner jeg min plass hver søndag så sant jeg kan. I noen år var jeg også tekstleser. Det var en fin tjeneste.

Intervjueren tegner et kors og spør:
Hvis du tenker deg at du begynner nederst og skal arbeide deg oppover i troslivet. Så kommer du til der hvor den loddrette bjelken møter tverrbjelken: - hvor går du da?

Jeg tror nok at jeg går ut på en av tverrbjelkene, ut i samfunnet med den troen jeg har.

Slik tenker en ekte diakonisse! Takk for at jeg fikk besøke deg!

(Intervjuet er tidligere trykket i menighetsbladet 2017, gjengis her i revidert form).

Av Anders Smith,
medradaktør av Nyhetsbrevet

Hans Nielsen Hauge – en protestantisk helgen

På påskeaften den 3. april er det 250 år siden Hans Nielsen Hauge ble født. Hans betydning for utviklingen av det moderne Norge kan vanskelig overderives – da historikeren Berge Furre besøkte Hauges Minde på Rolvsøy på 1990-tallet, og sto i Hauges åker, sa han: «Her begynte det moderne Norge.» – Og ikke bare til samfunnsutviklingen generelt, også til utviklingen av kirken i Norge er hans innsats uvurderlig. Hans gravsted er ved Gamle Aker kirke.

Men var han en helgen…?

Vi tenker at helgener er noe den romersk-katolske kirke har og ikke vi protestanter. Men det er ikke helt rett. Fra reformatorene på 1500-tallet lærer vi at vi verken trenger å påkalle eller tilbe hellige menn og kvinner for vår salighets skyld eller for hjelp og støtte. Gud selv er oss nær og Kristus gir oss frelsen som gave, ved nåden alene. Men, fremhever Philipp Melanchthon, Luthers høyre hånd: Vi skal *ære* helgnene, hellige kvinner og menn i kirken historie! – Det er i forsvarsskriftet til *Confessio Augustana* at Melanchthon skriver dette.

Det ble aldri utviklet noen tradisjon for å ære helgener blant protestanter. Men poenget er likefult godt: Alle de mennesker som Guds lys særlig skinner gjennom, mennesker vi kan holde som ideal og eksempler til etterfølgelse, de skal vi minnes og ære. Vi ærer Hans Nielsen Hauge!

BALLADEN OM HANS NIELSEN HAUGE (1771-1824)

Dikteren Håvard Rem skrev «Balladen om Hans Nielsen Hauge (1771-1824)» til Påske og pasjon 2014.

Hvor kom dette lyset fra
Ditt Unio Mystica

Født i trykkefrihetstiden
innført av Struensee
som Grunnlovens foranskutte lyn
fra søttensøtti til søttitre

Født samtidig med Det norske
Selskab og Eidsvollgenerasjonen
av embedsmenn som utfordret
den danske og svenske tronen

Født i en revolusjonstid
Den amerikanske, polske og franske
Enevoldskonger mistet grepet
eller strammet det hardt – som den danske

Født da han gjeninnførte
trykke- og forsamlingsforbud Var det du
eller Fredrik den sjette
som handlet på vegne av Gud

Født i opplysningstiden
Mystiker, men ikke mindre
praktisk enn en potetprest
Du så et ytre lys – og et indre

Hvor kom dette lyset fra
Ditt Unio Mystica

En mann på din fars alder,
Gerhard Seeberg lød hans navn,
gikk svermerisk og herrnhutisk
i pappa Kierkegaards København

Forvist til et kall i kolonien
ble han ditt åndelige hjem
som sogneprest i Tune
fra du var sju til tjuefem

Han forkynte Den torturerte
Noen østfoldinger ble vekt
av evangeliet om naglegapet
Nok til en liten sekt

En blødende Jesus gjestet
din barneseng kveld etter kveld
Du skrev at du var bare åtte år
da du ville drepe deg selv

Du pugget en Skrift hvor helvete
og himmel var skilt av et komma
Som tolvåring fikk du en forsmak
da du nesten druknet i Glomma

Hvor kom dette mørket fra
Ditt Unio Mystica

Fromme søstre advarte deg
Men du overhørte Ordet
I Fredrikstad var det penger
Du visste hva penger gjorde

Du våknet en søndag formiddag
som den fortapte sønn
Kirkeklokker og hender på dynen
foldet i bakrus og bønn

Hjemme igjen på Hauge gård
ble du gående og vente
Som legmann refset du
sogneprest Seeberg
som nektet folk sakramentet

Og dette var før du så lyset
Og du visste det ikke da
at den kirken du elsket og hatet
fornyet du innenfra

Hvor kom dette lyset fra
Ditt Unio Mystica

I samme ekstase som seidmenn
som ristet en Rolvsøy-rune
går du bak plogen og nynner
på en åker en tirsdag i Tune

Å, Hans, Hans, for et møte!
Du ser deg aldri tilbake
Fordi også jeg fikk den søte
forening å smake
må neste vers tåle
en endring i versemålet:

Kontakten og pakten
med skapermakten
og altet
ble forvaltet
av prest og kateket
fra Det kongelige universitet

Ikke siden saganatten
hadde norske legfolk hatt en
hotline til Vårherre, ikke
stått i lys av gudeblikket
som en jordisk solrefleks,
henrykket, besatt, perpleks,
bortsett fra en seidmann og en heks,
ikke før ved påsketider syttennittiseks

Hvor kom dette lyset fra
Ditt Unio Mystica

(fortsetter neste side)

Det legendariske maleriet «Haugianerne» av Adolph Tidemand, fra 1852, har på en særlig måte fått prege vårt bilde av haugianerne. Nasjonalgalleriet (Wikimedia Commons).

Var det en psykose?
En åndsdåp, sa du selv
De første haugianere
ble tillagt samme kveld

Dine søsken så deg lyse
ved et tirsdags aftensbord
Du delte ut biter av solen
i hjembygda før du fór

Det går en mann og strikker
langs fjord og fjell og foss
Fem tusen kilometer til fots
mellom Malangen og Moss

Forsamlinger og bedrifter
vokser i dine spor
Du holder akkorden i åkeren
og andakter rundt et bord

En papirfabrikk ved Drammen
Et trykkeri i Kristiansand
lenge før byen fikk en prest
som ble far til Wergeland

Du styrer ditt nye rike
og regner på vinning og tap
Som de første kristne
drømmer du
om eiendomsfellesskap

I åtte år får du virke
før du blir fengslet i ti
Angitt av menn i en kirke
du selv var surdeigen i

Med nøden i 1809
slapp du midlertidig fri
fordi ingen andre i
landet kunne anlegge et
saltkokeri

Blant dem som satt på
Eidsvoll
og mottok fremtidens jubelbrus
satt en og annen haugianer
mens du selv satt på Akershus

En palmesøndag ti år etter
i ditt femtifjerde år
ble en utslitt straffange gravlagt
på Gamle Aker kirkegård

Hvor kom dette lyset fra
Ditt Unio Mystica

Fra middelaldermystikken
Og mye kom fra deg selv
Men høyest står midtøstensolen
over profetenes fjell

PÅSKE+
PASJON

21. mars – 23. mai 2021

64 opplevelsesdager: Fra inngangen til den stille uke til 1. pinsedag. Pasjon er lidelse og lidenskap. Lidelse i møte med verdens dødsk-refter. Lidenskap i møte med livets muligheter. Påske er fortellinger som former vår kultur og driver mennesket til frihet.

PÅSKE OG PASJON VIL GJØRE PÅSKETIDEN MER TILGJENGELIG FOR BEFOLKNINGEN.

Kommunikasjonsplattformen *Påske + Pasjon* skal i perioden 21.3.– 23.5. synliggjøre det som allerede skjer i kirkene og hjelpe frem nye måter å markere denne rike høytiden på. Synliggjøringen vil skje gjennom eget nettsted, facebook og andre informasjons-kanaler. Nettstedet vil fra 10.3. vise programmet for 2021; *streamede versjoner og (forhåpent-ligvis) arrangementer med publikum tilstede.* Motivasjonen bak Påske + pasjon er å gjøre påsketiden mer tilgjengelig for befolkningen.

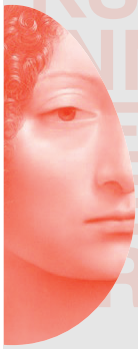
Kulturmeldingen *Kunsten å være kirke* er utgangs-punktet for prosjektet. Påske + Pasjon vil bestå av kulturarrangementer og gudstjenester/messer som på en gjennomgående måte tar i bruk estetiske uttrykksformer under profesjonell ledelse. Men også foredrag, samtaler og kirkerommet som «stille rom» blir del av prosjektet.

Programmet legges inn løpende på **paskeogpasjon.no** frem til 23. mai.
Det er derfor **ingen deadline for å sende inn forslag**.

Vær oppmerksom på at du kan lese mer enn 100 skjønn-litterære tekster – som er produsert til Påske og pasjon siden 2012 – her; **paskeogpasjon.no/teksthefter**

Forslag på arrangement
du ønsker profilering av sendes til:
kt464@kirken.no
eller ring 906 72 569

Arrangører | KULT – Senter for kunst, kultur og kirke | Oslo Bispedømmeråd | Kirkelig Fellesråd i Oslo | Domkirkeakademiet I samarbeid med bispedømmene Borg og Tunsberg
Støttet av: Norsk Kulturråd og Oslo kommune

HERUNDER
HVILE
DE JORDISKE
LEVNINGER
AF VOR
MEDCHRISTEN,
BRODER OG VEN,
HANS
NIELSEN
HAUGE,
FØDT PAA
ROLFSØEN
I THUNØE SOGN
D. 3 APRIL 1771,
DØD PAA
GAARDEN
BREDTVED
I AGGERS SOGN
D. 29 MARTS 1824.
HAN BLEV
FØRSTE GANG
GIFT
D. 27 JANUAR
1814
MED
ANDREA
ANDERSDATTER,
SOM DØDE
D. 19 DECBR.
SAMME AAR,
EFTERAT
HAVE FØDT
HAM EN SØN.
ANDEN GANG
BLEV HAN GIFT
D. 22 JANUAR
1816
MED
INGEBORG MARIE
OLSDATTER,
SOM FØDTE HAM
EEN SØN OG
TVENDE DØTRE,
MEN HVORAF DEN
ÆLDSTE DATTER
OG SØNNEN
DØDE FØR HAM.

REHABILITERING KIRKE-SENTERET I AKERSBAKKEN 30

Som vi fortalte i forrige nyhetsbrev, julen 2020, har menighetsrådet besluttet å rehabilitere kontorene til de ansatte i Akersbakken 30. – Det har knapt vært gjort vedlikehold av bygget siden menigheten kjøpte det for omlag 20 år siden, så etterslepet har vært stort.

Nå er kontoretasjene ferdig rehabilitert! Det er arbeidet med lydisolering mellom etasjer og dører til prester og daglig leder er erstattet med lydisolerte dører. Vegger og tak er skrapt og malt, gulv er slipt og lakket, i andre etasje er det også lagt linoleum på gulvene. Videre er det nå montert nytt ventilasjonsapparat for bygget, som ikke bare gir varmluft om vinteren men også kaldluft om sommeren. Energivennlige LED-lys er montert i tak og energieffektive ovner er installert. – Arbeidene pågår fremdeles, større og mindre ting gjenstår, og bildene står fortsatt på gulvet, men staben har kunnet gjenoppta sitt daglige virke i kirkesenteret.

Samtidig som kontorene nå nærmer seg ferdigstillelse, er arbeid med å rehabilitere trapperom og møterom/kantine/kirkekafferom i kjeller igangsatt. – Dette er rommet hvor Pilegrimssenter Oslo tidligere var lokalisert, som nå er flyttet over i stallen vis a vis hovedbygget.

Menigheten har også fått en særlig pengegave fra Margit Frønningen Syversen, mangeårig aktiv som frivillig i Gamle Aker, i det gustjenestelige liv og som både leder og medlem av menighetsråd og ulike utvalg. Margit ønsket å bedre forholdene til stab og besøkende, som hun opplevde at var litt «kommerlige». Midlene er brukt til å lage hva vi kaller «kaffehjørne», og vil markeres med et messingskilt med inskripsjon «Margits kaffehjørne».

– Margit døde nå like før påske og hun fikk aldri selv opplevelse eller se bilder fra det arbeid hun var med å muliggjøre for stab og besøkende ved kirkesenteret. Et messingskilt vil monteres til minne om Margit og gaven.

Soknepresten og malermester Per Vernvik fra arbeidene med rehabiliteringen. – Et meget positivt og godt samarbeid! Til venstre sees «Margits kaffehjørne».

HVA DRIVER MENIGHETS-RÅDET MED FOR TIDEN?

Menighetsrådets arbeid foregår både i det samlede rådet, i arbeidsutvalget og ulike underutvalg. Grundig redegjørelse for dette vil dere finne i Årsberetningen for 2020, som vil foreligge over påske før menighetens årsmøte den 9. mai i Lovisenberg menighetshus. – Dersom pandemien umuliggjør et fysisk årsmøte vil vi finne alternative løsninger.

Den største saken vi har arbeidet med i 2020, var salget av Geitmyrsveien 7d, det tidligere menighetshuset i Gamle Aker. Denne eiendommen krevde etter hvert svært mye vedlikehold, noe som var en stor belastning både på økonomi og stab. Det forrige menighetsrådet hadde gjort et grundig arbeid i å utrede både tilstand og handlingsalternativer, noe som ble videreført av det nåværende i 2020. Etter å ha utredet ulike alternativer, for eksempel å selge bare en del av eiendommen, vedtok menighetsrådet på møtet i desember å selge hele eiendommen. Den blir nå lagt ut på det åpne markedet. For å få mest mulig kontroll med hva den videre skal brukes til, vil vi be budgivere om å levere en prosjektbeskrivelse av planene for eiendommen. Vi er ikke forpliktet til å selge til høystbydende, hvis det er en annen budgiver som vi finner mer interessant. Vi har nå engasjert juridisk ekspertise som skal bistå oss med å velge mekler og gjennomføre salgsprosessen.

En annen stor sak har vært arbeidet med en strategiplan (se også s. 1). Som nytt sokn fra 01.01.20 har vi funnet det viktig å etablere vår egen identitet og skape og sette ord på en visjon for hva vi vil være som kirke. Dette både ut ifra vår historiske forankring i de to kirkene og den aktuelle situasjonen i soknet. Hva ønsker vi å være som folkekirke på St. Hanshaugen? Planen inneholder konkrete satsningsområder under fire hovedpunkter: Helligsteder, trosopplæring, diakoni og informasjon og kontakt med omverdenen. I tillegg inneholder den en redegjørelse for soknets historiske utvikling og befolkningssammensetning, og en betraktning om hva det er å være kirke i dag. Strategiplanen ble vedtatt på menighetsrådsmøtet den 24. mars og vil i uken før påske ligge på hjemmesiden vår. En noe forenklet versjon vil bli trykket opp som en brosjyre som vil ble lagt ut i kirkene og ellers delt ut til interesserte.

En tredje viktig sak er en justering av ordningen for gudstjenestene, det vil si liturgi og musikk til liturgien. Dette er ikke en nyordning, men en justering av den nåværende ordningen. Forslagene skal behandles av menighetsmøte, og i denne koronatiden har disse blitt avviklet digitalt ved at forslagene har ligget på hjemmesidene og det har vært anledning til å gi tilbakemeldinger for menighetens medlemmer. Forslagene skal vedtas av menighetsrådet, og oversendes bispedømmet med kommentarer og innvendinger for endelig avgjørelse.

Oversikt over menighetsrådets ansvars-og arbeidsområder kan du finne på vår hjemmeside https://kirken.no/sthans.

Menighetsrådsmøtene er i prinsippet åpne, unntatt når det gjelder personalsaker eller andre spesielt følsomme spørsmål. Innkallinger og protokoller er offentlige dokumenter, som du får ved henvendelse til menighetskontoret.

Ikke nøl med å ta kontakt om du har saker om menighetens liv som ligger deg på hjertet!

NY DAGLIG LEDER FOR ST.HANSHAUGEN MENIGHET

Arnfinn Rognmo, opprinnelig fra Kirkenes, er ansatt som ny daglig leder i St.Hanshaugen menighet. Han kommer fra stillingen som kirkeverge i Norges nordligste fastlandskommune, Lebesby. I Lebesby sokn har han hatt ansvar for fem kirker og menigheter med stor geografisk spredning. Fra kommunesenteret Kjøllefjord og ut Veidnes kirke er det nemlig 270 kilometer å kjøre én vei. Det kan by på mange utfordringer med kolonnekjøring og stengte veier vinterstid.

Rognmo har i en årrekke vært engasjert i kommunikasjons- og medierelatert virksomhet. Han har både jobbet for store organisasjoner som blant andre forsvaret og energiforsyningen og han har vært leder i små og mellomstore foretak over store deler av landet. Den nye lederen for menigheten vår har utdanninger både fra høgskolene i Alta, Ålesund og Volda og fagkombinasjoner innenfor ledelse og markedsføring fra Markedshøgskolen og BI i Oslo.

I dag pendler han og hans kone mellom leiligheten på Grünerløkka og tjenesteboligen i Kjøllefjord. Begge gleder seg til at de nå på nytt kan bo og jobbe permanent i hovedstaden, selv om kjærligheten til Nordkyn og Finnmark er sterk hos begge. Tilknytning til St.Hanshaugen menighet er opparbeidet gjennom flere år med bopel i et hyggelig sameie i Frimannsgate med katedralskolen som nærmeste nabo.

(Foto: Privat)

Agnus dei, Jesus Kristus som det sanne påskelam – med seiersfanen, som symboliserer seieren over dødskreftene. Lovisenberg kirke, glassmaleri av Maria Vigeland.

For informasjon om gudstjenester, meditasjoner og andakter du kan se hjemme på skjerm, se vår hjemmeside: www.kirken.no/sthans/

St. Hanshaugen sokn, Akersbakken 30, 0172 Oslo
post.sthans.oslo@kirken.no

Grafisk form og fotografi ved RJ om ikke annet er angitt.

Redaksjonen for nyhetsbrevet består av:

Kirsten T. Nilsen, Anders Smith og Roger Jensen.

